

[Finansministeren]

er forbundet med hvervet som repræsentant (omkostningstillæg).

Det er endvidere bestemt i loven, at vederlaget beregnes efter de samme regler, som er fastsat i folketingsvalgloven for medlemmer af folketinget.

Det fremgår af bemærkningerne til lovforslaget, at omkostningstillægget ydes til dækning af en række udgifter, der er af samme karakter som de udgifter, et medlem af folketinget har.

For arten af den yderligere omkostningsdækning, som medlemmerne af Europa-Parlamentet modtager fra Parlamentet, er der redegjort i bemærkninger til lovforslaget. Under lovforslagets behandling har jeg meddelt oplysninger om den beløbsmæssige størrelse af de omkostningsgodtgørelser m. v., der ydes i henhold til det af Europa-Parlamentet vedtagne regulativ, og som dækkes af Parlamentet. Endelig er det i bemærkningerne oplyst, at sidstnævnte regler vil blive opretholdt indtil videre, idet udformningen af de fremtidige regler for omkostningsdækning over EFs budget vil blive overladt til det nylvalgte Parlament.

Det er i loven forudsat, at repræsentanterne ikke skal kunne modtage dobbelt dækning for omkostningerne ved hvervet på den måde, at den samme udgift både dækkes af det omkostningstillæg, som er knyttet til grundvederlaget, og af de ydelser, som udbetales af Europa-Parlamentet i henhold til Parlamentets regulativ om omkostningsgodtgørelser. Dette hensyn er tilgodeset ved bestemmelsen i lovens § 1, stk. 3, hvorefter finansministeren efter indstilling fra folketingets udvalg for forretningsordenen kan ændre omkostningstillægget med henblik på tilpasning til den omkostningsdækning, der ydes fra Europa-Parlamentet.

Jeg kan endvidere oplyse, at regeringen endnu ikke har modtaget informationer fra Europa-Parlamentets præsidium om den forhøjelse af parlamentsmedlemmernes ydelser fra Parlamentet, som har været omtalt i dagspressen. Jeg vil imidlertid, når materiale er modtaget fra Europa-Parlamentets præsidium, drage omsorg for, at folketingets udvalg for forretningsordenen bliver bekendt hermed.

På denne baggrund og under hensyntagen til den ovenfor nævnte bestemmelse i lovens § 1, stk. 3, finder jeg ikke anledning til at

tage initiativ til ændring af loven om vederlag og pension m. v. for de danske repræsentanter i Europa-Parlamentet.

Til statsministeren (23/7 79) af:

Poulsgaard (FP).

»Agter ministeren på det kommende EF-topmøde at tage EF-Parlamentarikernes lønforhold op til drøftelse?«

(Spm. nr.1217).

Begrundelse.

For den undrende offentlighed synes det lige skrappt nok, at den første handling, de nyvalgte EF-parlamentarikere foretager sig, er at bevilge sig selv et løntillæg på mindst 60.000 kr. At tillægget så er skjult på diverse konti, gør jo ikke sagen bedre.

Det er endvidere en hån mod den arbejdende befolkning, der, som statsministeren jo selv siger, må forvente en nedgang i reallønnen i de kommende år.

Det kan da kun glæde spørgeren, at f. eks. de socialdemokratiske medlemmer af EF-Parlamentet har taget afstand fra de helt uanstændige løntillæg, men det ændrer jo ikke ved de faktiske forhold, hvorfor det er spørgerens håb, at statsministeren på førstkommande regeringschefmøde vil tage dette spørgsmål op til fornyet drøftelse. Ellers må folketinget føle sig helt til grin, idet tinget sidst i samlingen vedtog, at i hvert fald de danske EF-parlamentarikere skulle have det samme som et folketingsvederlag.

Besvarelse (27/7 79):

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Som det fremgår af begrundelsen for spørgsmålet, gik de danske socialdemokratiske medlemmer af Europa-Parlamentet mod den forhøjelse af medlemmernes vederlag, som er omtalt i spørgsmålet. Jeg er helt enig i den holdning, de indtog.

Det er imidlertid en kendsgerning, at spørgsmål af denne karakter ligger inden for, hvad Europa-Parlamentet selv kan afgøre, og at den slags afgørelser ikke træffes med baggrund i danske forhold.

Det betyder ikke, at vi stiltiende kan acceptere en hvilken som helst udvikling i parlamentsmedlemmernes vederlag. Netop på